

เทศน์อบรมพระสงฆ์และฆราวาส

ณ วัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร

เมื่อบายวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

กิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจบนหลังเขาลูกนี้

แต่ก่อนเรามาเราขึ้นไปบนหลังเขาเลย อากาศดี อยู่บนหลังเขา เพราะสถานที่นี้เป็นสถานที่ที่เราไปมาตลอดวัดดอยธรรมเจดีย์ ขึ้นเขานั่งลงมาก็มาพักที่นี่ จะขึ้นเขานั่งก็มาที่นี่ขึ้นลงๆ เทียวในภูเขา ลงมาก็มาที่นี่ นี่พระเถระมีจำนวนมากเท่าไร (๒๗ ครับผม) แต่ก่อนที่เรามาอยู่สิ่งก่อสร้างเหล่านี้ไม่มี

(หลวงตาทำหน้าให้ขยับไมโครโฟน ท่านอาจารย์แบนกราบเรียนว่าเสียงดังมาก) ดังมากมันก็เข้ากันได้กับนิทานเถรน้อยกับหลวงตา หลวงตาเลี้ยงเถรน้อยไว้อึ่งหนึ่งที่นี่เวลาหลวงตาเหมือนกันมาเยี่ยมกัน เถรน้อยมันขี้ตื้อ พอมามันก็ปู้ปี้ไปหาหลวงตาดองคั้น แล้วมาอย่างไรไปอย่างไรมันก็ไปถาม บอกว่าหลวงตาดองค้อยู่ในวัดนี้ท่านหูหนวกนะ เวลาพูดกับท่านต้องพูดเสียงดังๆ ไม่อย่างนั้นไม่ได้ หลวงตาดองค้อยู่วัดนี้หูหนวก บอกอย่างนั้น ขึ้นไปบอกหลวงตานี้ก็บอกว่าหลวงตาดองคั้นหูหนวก พูดเสียงธรรมดาไม่ได้ยินนะ ต้องพูดเสียงดังท่านถึงได้ยิน พอขึ้นไปต่างคนก็ต่างเตรียมพร้อมมีตั้งแต่นิเวศศิรันิวตรอนขึ้นไปหากัน ไปก็สบายดีเหรอขึ้นเลย ทางโน้นก็ว่าสบายดีเหรอ เสียงลั่นนี้กว่าพระทะเลาะกัน คนแตกบ้านออกไปดู ที่ไหนได้เป็นพระหลวงตาสวัสดิ์กัน เป็นอย่างนั้นละเถรน้อยนี้มันขี้ตื้ออยู่นะ

วัดนี้ก็เป็นวัดที่ระลึกของเรา แต่ก่อนเราขึ้นไปอยู่บนเขา ข้างล่างสิ่งก่อสร้างเหล่านี้ไม่มี มาที่ขึ้นบนเขา ข้างบนอากาศดี เรียกว่าดีมาก ขึ้นอยู่บนหลังเขาแล้วอากาศรู้สึกว้าวเบาอยู่บนหลังเขา ไปภาวนาอยู่ที่นั่น อันนี้มาปลูกสร้างที่หลัง วัดนี้ก็ลืมไม่ได้ อีกเหมือนกัน นี่ละฟาดกิเลสพังทลายลงบนเขาลูกนี้แหละ เราไม่ได้ลืมนะ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เวลา ๕ ทุ่มพอดี อยู่บนหลังเขา ฟัดกิเลสขาดสะบั้นลงไปอยู่บนหลังเขาลูกนี้ เราไม่ได้ลืมนะ จึงเป็นวัดที่สำคัญมากในชีวิตของเรา มาภาวนาอยู่เรื่อยๆ เพราะเห็นว่าอากาศมันดีมาบ่อย ตอนนั้นท่านอาจารย์กงมาท่านอยู่ที่นี่ มาภาวนาอยู่ที่นี่

นี่ละกิเลส พูดให้มันชัดเจนว่าเป็นวัดที่ลืมไม่ได้จนกระทั่งวันตาย กิเลสขาดสะบั้นลงบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ไม่ลืม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ กิเลสพังลงจากใจเป็นเวลา ๕ ทุ่มพอดี เหมือนฟ้าดินถล่มนะ เพราะฉะนั้นวัดนี้เราจึงลืมไม่ได้ ตั้งแต่นั้นมาจิตก็สว่างจ้า บอกให้ตรงไปตรงมาเลย คือหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์นี่เอง เป็นที่สงบสัจดี บิณฑบาตก็ไปบ้านนาสีนวล เดินบิณฑบาตลงไปนี่ดูเหมือนชั่วโมงกับ

๒๕ นาทีหรือใจผมลืม ๆ คือเดินลงไปทั้งไปทั้งกลับดูเหมือนชั่วโมง ๒๕ นาที ถ้าจำไม่ลืม ไกลอยู่นะจากนี้ไปวัดนาสีนวล ดูเหมือน ๓ กิโลเมตร เดินตัดเขาลงไป

นี่ละที่ว่าวัดนี้เป็นที่ระลึกไม่ลืมก็คือวัดดอยธรรมเจดีย์ บนหลังเขาวัดดอยกระต๊อบเล็ก ๆ เรามาที่ไรเราต้องขึ้นไปที่นี่ เดียวนี้กระต๊อบนั้นดูเหมือนจะรื้อไปแล้ว มั้ง เล็ก ๆ อยู่ที่หน้าพระยืน พระอยู่ข้างบน กระต๊อบเล็ก ๆ หันหน้ามาทางพระ เรามาอยู่ที่นั่น นั่นก็เวลา ๕ ทุ่มพอดี กิเลสขาดสะบั้นลงไปเป็นเวลา ๕ ทุ่ม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เพราะฉะนั้นจึงเป็นวัดที่ลืมไม่ได้เลย การบำเพ็ญนี้สะดวกมาก ทั้งคืนทั้งวันสงบเสียบเลย ตั้งหน้าตั้งตาภาวนาจริง ๆ มาอยู่ที่นี้

นี่ก็ขอให้ภาวนากันนะพระเรา อาย่าอยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร นั่งที่ไหนยืน เดินนั่งนอนให้มีสติติดแนบอยู่กับตัว ถ้าสติมีแล้วกิเลสจะไม่เกิด กิเลสจะเกิดทางสังขาร สังขารนี้จะเกิดมาจาก อวิชชาปจฺจยา แล้วก็ สงฺขารา อวิชชาหนุนให้เกิดเป็นสังขาร กิเลสสังขารสมุทัยขึ้นมา เมื่อมีสติแล้วสังขารก็ไม่เกิด จิตก็สงบร่มเย็นได้ นั่นละการภาวนา ให้พิจารณา ภาวนานี้ก็เป็นวัดสำคัญของเราวัดหนึ่ง เป็นวัดที่เราลืมไม่ได้ เหมือนกันวัดนี้ ตั้งแต่นั้นมาก็ไปมาเรื่อย ท่านอาจารย์กงมาท่านอยู่ที่นี้

นั่นละที่ทรงมรรคทรงผลทรงอยู่กับสติเป็นความเพียร ถ้ามีสติแล้วกิเลสไม่เกิด กิเลสจะเกิดทางสังขาร พอเราเพลินนี้สังขารจะเกิด เพราะเกิดจากอวิชชา อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญฺญาณ ไปเรื่อยติดต่อกันไม่มีสิ้นสุด ถ้าสติไม่มี เกิดตลอด กิเลสเกิดตลอด ธรรมไม่มีทางเกิดได้เลย เวลาสติมีอยู่แล้วกิเลสก็ไม่เกิด ใจก็มีความสงบร่มเย็น จากนั้นก็สว่างไสวได้ นั่นละนักภาวนาให้เป็นอย่างนั้น

เพียงแต่มานั่งภาวนาเฉย ๆ สักแต่ว่านั่งไม่พิจารณาการดำเนินของตนเองไม่เกิดประโยชน์ การภาวนาสติเป็นสำคัญมากที่สุด เดียว ถ้าขาดสติไปเมื่อไรนั่นละคือขาดภาวนา จะนั่งก็เป็นหัวตอ จะนอนก็เป็นขอนซุง จะเดินก็เป็นตุ๊กตาเคลื่อนไหวไปมาเท่านั้น ไม่เกิดประโยชน์ถ้าไม่มีสติครอบงำที่หัวใจ ถ้าใจมีสติอยู่ที่ไหนเป็นความเพียร กิเลสเกิดไม่ได้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจพิจารณาอย่างนั้น นี้ได้ดำเนินมาหมดแล้วจึงได้มาแล้วให้หมู่เพื่อนฟัง ไม่ใช่มาแล้วสู่มสู่มหัว

สติเป็นสำคัญมากในการประกอบความเพียร หรือหน้าที่การงานทุกอย่าง ถ้าขาดสติการงานผลก็ไม่สมบูรณ์ ถ้าสติดีแล้วการงานก็เป็นไปเพื่อความเรียบร้อย ยิ่งการภาวนานี้เหมือนกัน การภาวนายังใช้สติมากมาย จากนั้นก็มีปัญญาพิจารณา สอดส่อง ถ้าไม่มีปัญญาก็เอาอีกแหละ แต่อย่างไรก็ตามขอให้สติ สติรวบรวมทุกสิ่งทุกอย่าง ปัญญาความแยกคายทั้งหลายจะค่อยเกิดขึ้นจากสติเป็นพื้นฐาน ถ้าไม่มีสติไม่ดี

นี่เราก็แก่แล้วนะ ผมอายุกำลังจะ ๙๕ เต็มแล้ว ๙๔ ปีกับ ๕-๖ เดือนแล้วมั้ง อยู่ไม่นานก็จะไปแล้วแหละ เพราะมันมาถึง ๙๔ ปี ๖ เดือน กำลังจะ ๙๕ ปีแล้ว บวชมา นี้ก็ได้ ๗๓-๗๔ ปี ออกปฏิบัติตั้งแต่พรรษา ๗ พอเรียนจบเรียบร้อยตามความมุ่งหมายแล้วได้พรรษา ๗ ก็ออกปฏิบัติตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้เรื่อยมา มีแต่พึดกับกิเลสทั้งนั้นๆ เป็นเวลา ๙ ปีตั้งแต่ออกพรรษา ๗ ออกปฏิบัติ ขึ้นเวทีพึดกับกิเลสจนกระทั่งพรรษา ๑๖ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ท่ม นั้นเป็นเวลาตัดสิน คือผลรายได้อันสมบูรณ์ของใจที่เกิดขึ้นจากการภาวนา ก็มาเกิดที่นี่ ไม่เกิดที่ไหน เกิดที่วัดดอยธรรมเจดีย์นี้

ตั้งแต่นั้นมาพูดให้ชัดเจนตามหลักความเป็นจริง จิตนี้ไม่มีกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เข้าไปเกี่ยวข้องเลย คือจิตพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว ก็พ้นจากกฎไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา จะเรียกว่านิพพานเที่ยงก็คือจิตดวงพ้นแล้วจากสมมุติ สมมุตินี้มันเต็มไปด้วยสิ่งต่างๆ ซึ่งเรียกว่าสมมุติ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา อยู่ในสมมุตินี้ทั้งหมด เมื่อพ้นอันนี้ไปแล้วก็ไม่มีการ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เข้าไปเกี่ยวข้องเลย ท่านว่านิพพานเที่ยง คือจิตถึงนิพพาน ครองร่างอยู่ ร่างกายนี้ไม่เที่ยงมันแปรของมันไป แต่จิตที่ครองนิพพานทั้งเป็นนั้นเที่ยงอยู่ในตัวเอง นั่นการปฏิบัติธรรมปฏิบัติอย่างนั้น

เรื่องมรรคผลนิพพานไม่ได้ขึ้นอยู่กับหญิงกับชาย นักบวชและฆราวาส แต่ขึ้นอยู่กับความสนใจใคร่ต่ออรรถต่อธรรม เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนาเป็นสำคัญ ถ้ามีจิตตภาวนาแล้วไม่ว่าหญิงว่าชายจิตใจจะสว่างาม มีความสงบร่มเย็นเป็นลำดับลำดับ ถ้าไม่ได้ภาวนาจิตใจจะเศร้าหมองมืดตื้ออยู่อย่างนั้น ถ้าได้ภาวนาจิตใจจะสว่างไสว ให้พากันตั้งอกตั้งใจ พระเราปฏิบัตินะ ไม่มีการมีงานอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างชีวิตจิตใจของพระนี่ประชาชนญาติโยมเขารับไว้หมด ความเป็นอยู่หลับนอนเครื่องใช้ไม้สอยของพระเหล่านี้ประชาชนเขารับไปหมด เรามีหน้าที่ที่จะชำระกิเลสภายในจิตใจด้วยจิตตภาวนาเท่านั้น จงพากันให้ตั้งอกตั้งใจให้จริงให้จัง

สติเป็นสำคัญนักภาวนา อย่าลืมคำว่าสติ ขอให้สติติดแนบกับตัว อยู่ที่ไหนกิเลสไม่เกิด ถ้าสติเผลอเมื่อไรกิเลสเกิด เกิดทางสังขารคือความคิดความปรุง แล้วก็ป็นสายยาวเหยียด ไม่มีสิ้นสุดยุติคือความเผลอของสติ กิเลสออกทำงานไม่มีต้นสายปลายเหตุแหละ คิดปรุงตลอด ถ้ามีสติครอบไว้แล้วกิเลสเหล่านี้ก็ไม่เกิด จิตใจมีทางสงบได้ เย็นได้สงบได้ นี้ก็ได้ดำเนินมาเป็นเวลา ๙ ปีเต็มตั้งแต่พรรษา ๗ ตกนรกทั้งเป็น ถึงพรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี นี้คือตกนรกทั้งเป็น พึดกับกิเลสอย่างเอาจริงเอาจัง ไม่มีท้อถอยอ่อนแอเลย เอาจนกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจบนหลังเขาลูกนี้เอง เราไม่ลืม

จากนั้นมาจิตก็หมดกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องเลย ธาตุชั้นนี้มันจะเป็นอะไรก็ดูกันไปอย่างนั้นละ ที่จะทำให้มีความอภิปุญญาเป็นกังวลกับธาตุกับชั้นนี้ไม่มีหมดโดยสิ้นเชิง ดูกันไป รักษากันไป พออยู่ๆไป อยู่ไม่ไหวแล้วหรือไป ตาย มันก็ลงไปเป็นธาตุสี่ดินน้ำลมไฟตามเดิม ส่วนจิตที่เป็นนิพพานเที่ยงทั้งมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ก็กระเด็นออกไปเป็นธรรมธาตุ จิตนี้เมื่อบริสุทธิ์เต็มที่แล้วเป็นธรรมธาตุนะ เป็นจิตธรรมธาตุ ถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็เรียกว่าจิตบริสุทธิ์ หรือเรียกว่าพระอรหันต์ จะเรียกว่าธรรมธาตุก็ไม่ผิด แต่เวลาธาตุชั้นนี้สลายลงไปแล้วก็เรียกว่าธรรมธาตุเท่านั้นเอง เป็นอย่างนั้นละ วันนี้ไม่พูดอะไรมากมันเหนื่อย

วัดนี้เป็นที่ระลึกของเราไม่ลืมนะ ที่ว่ากิเลสขาดสะบั้นลงไป ลงไปหาบกิเลสขึ้นมา เวลาขึ้นมาหาบกิเลสขึ้นมา หาบกิเลสลงไป หลายหนต่อหลายหน หาบกิเลสขึ้นมาเทกิเลสไว้ที่วัดดอยธรรมเจดีย์นี้หมด ไปแต่ตัวของเราล่องจ้อน กิเลสจึงกองอยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ นี้มีแต่พระชู้เกี้ยว กิเลสทั้งนั้นเต็มตัว

วันนี้เป็นมงคล หลวงตาก็ตั้งหน้าตั้งตามาเยี่ยมท่านแบน นานๆ มาทีหนึ่ง ไม่ค่อยได้มาเรื่อยๆ มันไกลแล้วก็งานมากต่อมาก วันไหนจะไปไหนต้องตัดสินใจปั๊บแล้วไปเลย ถ้าจะรอนั้นรอนี้ไม่ได้ไปละ งานมากขนาดนั้น แถวนี่ก็เที่ยวบนภูเขามา ไปทางนั้นข้างบนเที่ยวบนภูเขาดีนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

จากเครือข่ายทั่วประเทศ